

Den kedsom vinter gik sin gang,

Tekst: Ambrosius Stub, 1771
Melodi: J.P.E. Hartmann 1877

1.

Den kedsom vinter gik sin gang,
den dag så kort, den nat så lang
forandrer sig så lempelig,
så lempelig,
den barske vind, den mørke sky må fly.
Man frygter ej, at sne og slud
skal møde dem, som vil gå ud;
at sne og slud skal møde dem, som vil gå ud;
thi lad os gå at skue på,
hvor smukt naturen sig beter og ler!
og ler!
hvor smukt naturen sig beter og ler!

2.

Ak se, hvor pyntet solen går
med lange stråler i sit hår!
Den varme krans er rette kands,
er rette kands
for alle ting, som nu må gry påny.
Se fuglene i flokketal
i luftens vide sommersal!
se fuglene i luftens vide sommersal!
Her flyver en jo med sin gren,
en anden sanker hår og strå så små,
så små.
en anden sanker hår og strå så små.

3.

Ak se, et meget yndigt syn
på skovens grønne øjenbryn:
den høje top skal klædes op,
skal klædes op,
og våren pynter bøgen ud til brud!
Hist vogter hyrden kvæg og korn;
et hundebjæl, en lyd af horn
et hundebjæl, en lyd af horn er alt hans spil,
men hør blot til, ja hør blot til,
hvor smukt den skov ham svare må men hør,
men hør.
hvor smukt den skov ham svare må derpå!

4.

Ak se, hvor spejleklar og glat
den sø dog er ilave sat!
Det er jo, som at solen kom,
at solen kom
kun for at se sit skilderi deri.
Snart lirrer frøen med sin mund
imod den søvning aftenstund,
Snart lirrer frøen mod den søvning aftenstund,
jeg tænker på mit hvilestrå
og ender min spadseregang i sang,
i sang.
og ender min spadseregang i sang.

Ambrosius Stub (1705-1758)
Johan Peter Emilius Hartmann (1805-1900)